

Κ' ἐρρίχτηκαν μὲς' τὴν Τουρκιά 'σάν τ' ἄγρια τὰ λιοντάρια.
Μετριῶνται οἱ Τοῦρκοι τρεῖς φοραῖς καὶ λείπουν τρεῖς χιλιάδες·
Μετριῶνται κ' οἱ ἄρματωλοὶ, καὶ λείπουν τρεῖς λεβέντες·
Κἄνε σὲ γάμο λείπουμε, κἄνε σὲ πανηγύρι.
Ὁ Διάκος τότε 'φώναξεν, ὅσο κι' ἂν ἐδυνήθη·
— «Ποῦ 'σαι Βασίλη μ' ἀδερφέ, καὶ Γούρα ἀγαπημένε!
Τὸ αἷμα τους νὰ πάρετε ἀπ' τὸν Ὁμὲρ Βριόνη,
Κι' ὡς τόσο φέρτε τὸ Σταυρὸν ὄλοι ν' ἀνασπαστοῦμε!»

44.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΚΟΥ.

— «Πολλὴ μαυρίλλα 'πλάκωσε, μαύρη σὰν καλιακοῦδα,
Μὴν ὁ Καλύβας ἔρχεται, μὴν ὁ Λεβεντογιάννης;
— «Οὐδ' ὁ Καλύβας ἔρχεται, οὐδ' ὁ Λεβεντογιάννης·
Ὁμὲρ Βριόνης 'πλάκωσε μὲ δεκοχτῶ χιλιάδες.»
Ὁ Διάκος σὰν τ' ἀγροίκησε, πολὺ τοῦ 'κακοφάνη·
Ψηλὴ φωνὴν ἐσήκωσε, τὸν Πρῶτο του φωνάζει·
— «Τὸν ταϊφά μου μάζωξε, μάσε τὰ παλλικάρια,
» Δός τους μπαρούτη περισσὴ, καὶ βόλικ με ταῖς φο'ρχταις·
» Καὶ γλήγορα, νὰ πιάσωμε κάτω 'ς τὴν Ἀλαμάννα,
» Καλὰ ταμπούρια δυνατὰ κι' ὄμορφα μστερίζια.»
Πέρνουνε τὰ 'λαφρὰ σπαθιά καὶ τὰ βαρειά τουφέκια,
'Σ τὴν Ἀλαμάννα φτάνουνε καὶ πιάγουν τὰ ταμπούρια.
— «Καρδιά, παιδιά μου, 'φώναξε, παιδιά, μὴ φοβηθῆτε,
» Σταθῆτ' ἀνδρεία, 'σάν Ἕλληνες, καὶ 'σὰ Γραικοὶ σταθῆτε!»
Ἐκεῖνοι ἐφοβηθήκανε, κ' ἐσχίρπισαν 'ς τοὺς λόγκους,
Ἐμειν ὁ Διάκος 'ς τὴν φωτιά μὲ δεκοχτῶ λεβένταις,
Τρεῖς ὥραις ἐπολέμουνε μὲ δεκοχτῶ χιλιάδαις.
'Σχίστηκε τὸ τουφέκι του, κ' ἐγίνηκε κομμάτια,

